

Sygn. akt IV CSK 545/15

POSTANOWIENIE

Dnia 11 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Bączyk

w sprawie z wniosku M. L. J.
przy uczestnictwie I. L. J.
o wpis,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 11 lutego 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w R.
z dnia 13 lutego 2015 r., sygn. akt IV Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od wnioskodawcy na rzecz uczestniczki
postępowania kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wnioskodawca M. L. J. złożył skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 13 lutego 2015 r., w którym uchylono wpis prawa współwłasności w całości i oddalono wniosek wnioskodawcy. Postanowienie to zapadło w wyniku wniesienia apelacji przez uczestniczkę postępowania J. L. J. od wpisu dokonanego przez Sąd Rejonowy z dnia 25 września 2014 r.

W skardze kasacyjnej podniesiono zarzuty naruszenia przepisów prawa procesowego i materialnoprawnego (pkt 1-3 skargi). Motywując wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący wyjaśniał, że skarga ta jest oczywiście uzasadniona z powodu istotnych i oczywistych naruszeń przez Sąd drugiej instancji przepisów prawa procesowego i materialnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Analizując treść uzasadnienia zaskarżonego postanowienia, treść skargi kasacyjnej i zawartą w niej prawną argumentację wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz treść odpowiedzi na skargę, Sąd Najwyższy stwierdził, że w rozpoznawanej sprawie nie wystąpiła przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Nie istnieją podstawy do twierdzenia, że złożona skarga jest oczywiście uzasadniona z racji naruszenia wskazanych w niej przepisów prawa procesowego i materialnego. Sąd wieczystoksięgowy trafnie zauważył, że wpis z dnia 2 kwietnia 2013 r. jest niezgodny z treścią rozporządzenia majątkowego wynikającego z umowy darowizny z dnia 7 marca 2013 r. W wyniku tej ostatniej umowy darowizny, dokonanej na rzecz A. J. J., darczyńca – I. L. J. pozostawała współwłaścicielką nieruchomości w $\frac{3}{24}$ i kolejny obdarowany M. J. (wnioskodawca w obecnej sprawie) nie mógł od I. L. J. nabyć skutecznie udziału w wysokości większej, tj. $\frac{15}{48}$ części. W księdze wieczystej pojawił się ponadto odpowiedni wpis ostrzeżenia (w dziale III, k. 244 - akt księgi wieczystej). W tej sytuacji Sąd wieczystoksięgowy nie tylko badał formalno-prawne podstawy wpisu do księgi wieczystej w postaci samej treści i formy wniosku, dołączone do wniosku dokumenty oraz treść księgi wieczystej (m.in. wpisy we wspomnianym dziale III; art. 628⁸ § 2 k.p.c.). Był ponadto

uprawniony badać także i to, czy treść aktu notarialnego z dnia 27 lutego 2014 r. pozwalała na uznanie darowizny z dnia 27 lutego 2014 r. za prawnie skuteczną w świetle istniejących przepisów prawa i mogącą tym samym stanowić materialno-prawną podstawą wpisu w dziale II księgi wieczystej.

Z przedstawionych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej wnioskodawcy do rozpoznania.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono stosownie do art. 520 § 2 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 i w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

[l.n]